

тень годежникъ, горкыйтъ ми съпругъ дойде да умрѣ въ Неаполь!

Това казватъ всички наистинж.....

— Но да не бы отвчера на самъ Марія да е мѣнила мѣниѣ и да е склонила на това съчетаніе ?..... Да не бы баща ѝ да е оставилъ на да стане това ?

— Подкральтъ, обсаденъ отъ Гюизовытъ войскари нѣма за нищо силж безъ войскжтъ донѣ Жуановж ; но додѣто да ся извезжтъ тѣзи войски, всичко е свършено и никаква полза не ще бжде за плѣнницжтъ. Въ два часа отгорѣ ще ѣж докаратъ насилственно въ храмътъ. Ще ѣ кажжтъ че ще убійжтъ баща ѣ, ако тя ся не ожени за Шатильона, и тѣй злочестата дщера ще ся жъртвува за спасеніето на бащж си.

— О свята Дѣво ! извика Пузолянката като паднж на колѣнѣ, ще допростишъ ли да стане това прѣстѣпленіе ? И Неаполь ще прѣтърпи ли едно таквозъ безчестіе ? ! И този прѣдатель народъ ли приготвя такъвъ единъ обрядъ, и мѣта цвѣтове на мжчителя и на жъртвжж ! А ! колко познавамъ отъ това убійцытъ на Мазаніела ! Но това нѣма да стане, не е възможно ! слѣдуваше съ распаленіе ; ще ся памѣри поне единъ доблественъ чловѣкъ да оттърве този ангелъ отъ поктіегъ на бѣсѣтъ.

— Не ся надѣж, отговори съ въздъхнуваніе инокынята..... Почтеннытъ чловѣцы роптайжтъ, присмѣхулытъ ся подсмивать, по-юначнытъ заплашвать, но никой не ще дързне да прѣзрѣ Шатильона.

И наистинж, звѣноветъ звѣняхж непрѣстапно, приготвленіята ся свършвахж и ето вече маркизътъ минуваше прѣзъ стѣгжтъ въсхваляванъ.

— О Мазаніеле, рече вдовицата, като цѣлуваше Кармилскый кръстъ ; о, ако да не бѣхж раскѣсенжлы благородното ти сърдце и якжтъ ти главж, распиленъ бы ты тѣзи клѣтници съ единъ замахъ на сабійтъ си..... Боже мой, Боже